

EL GRA DE BLAT I LA PASTANAGA

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

«Si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dóna molt de fruit», diu Jesús en l'evangeli d'avui (Jn 12,20-33) fent al·lusió a la seva pròpia mort.

Com a cristians, tenim la certesa que la mort última ens obre a la vida eterna, que la mort és una condició indispensable per a una vida que intuïm i desitgem, però de la qual no en sabem res, excepte per la predicació de Jesús. Hem de tornar a ser pols i retornar a la terra,

Però després hi ha les altres morts, les que al llarg de la vida ens fan veritablement mal, aquelles que potser encara no hem pogut superar.

Com és que Jesús parla precisament d'un gra de blat? Si hagués parlat de la llavor de la pastanaga, potser hauria estat més gratificant. La pastanaga creix ufanosa i ferma sota terra, mentre oneja la seva cabellera al grat del vent. Ningú no la veu créixer. Quan algú la desenterra, fa goig de veure el seu bonic color taronja i, per poc que la netegis, ja te la pots menjar. Única, solitària i bona de veure.

Però amb el gra de blat és totalment diferent. Veus com va creixent per damunt dels camps, fins a tenir el color del sol que li dona vida, deixant-se bressolar pel vent. De seguida creix com a comunitat. Cada espiga, una comunitat ben atapeïda, donant-se suport mútuament. Així, fent pinya, comencen un discerniment i separen el gra de la palla. Ara sí que poden fer un procés i donar molt de fruit.

El procés és compartir el gra d'altres espigues i acceptar de morir una segona vegada sota la mola per esdevenir pols. I, ja farina, compartir una altra vegada el seu espai amb l'aigua, el llevat i la sal. Després de la moguda, quedar-se quiet en silenci una bona estona a redós de l'escalfor del forn.

Un procés llarg per al nostre pa de cada dia. Un procés llarg que el mateix Jesús accepta per esdevenir el pa de l'eucaristia.

Jesús ens diu que ha arribat la seva hora, la de la mort absurda, però acceptada. En la seva torbació hi ha un moment de dubte: «Què he de dir? Pare, salveu-me d'aquesta hora?». I de seguida la resposta ràpida: «No, és per arribar en aquesta hora, que jo he vingut».

Quan sigui enlairat a la terra, el mirarem sense entendre. Però, sabrem veure-hi el gra de blat que ha mort?